

tilveiebragte, sendes denne Kjendelse af Justitskontoret videre, saa at den naaer til den vedkommende Underret. Men i civile Sager tror jeg neppe, at der er noget Exempel paa, at Kommunikation mellem Retterne finder Sted. Hvis f. Ex. en Underretsdom i en civil Sag kjendes ufejerretelig, saa maa Parterne selv sørge for det Videre og foretage de fornødne Skridt, som en saadan Overretsdom hjemler. Jeg er nu meget langt fra at betragte den Foranstaltning, som her er foreslaaet, som et indledende Skridt til en bestandig større Kommunikation indbyrdes mellem Retterne, en Maade, som jeg i det Hele taget efter den Erfaring, jeg tror at have, anser for at være særdeles uheldig. Jeg tror, at Retterne staa bedst og rigtigst, naar de staa som hos os fuldkommen affondrede fra hinanden, uden at der findes nogen anden indbyrdes Forbindelse mellem dem Sted end den, som fremføres af vedkommende Parter. Jeg siger, jeg er meget langt fra at betragte den Foranstaltning, som her foreslaas, og som kun dreier sig om et forholdsvis lille Beløb, som Indledning til noget Saadant; men jeg har af de Grunde, som jeg nævnte, ikke kunnet overbevise mig om, at der opnaas noget Stort eller noget Virkeligt derved. Derfor der var Tale om en Maade, hvorpaa Overretsdomme, ved hvilke de fleste Sager jo blive staaende — de færreste komme til Højeesteret — bleve bekjendte, blive tilgængelige i en langt videre Udstrækning, end nu er Tilfældet, saa vilde jeg erkjende det som en stor Forbed. Nu ere Overretsdommene, som bekjendt, for de fleste kun tilgængelige igjennem de private Meddelelser derom, som ske i juridiske Ugeskrifter. Der udgives hos os for Dieblirket kun eet af den Bestaaenheit, nemlig „Ugeskrift for Retsvesen.“ Men den Omstændighed, at en enkelt Underdommer, som maasse aldrig mere kommer til at dømme i lignende Tilfælde, faar at vide, hvorledes Overretten har dømt i en Sag, som han har paakjendt i første Instans, forekommer mig kun at være af ringe Betydning. Det, som er af Betydning, er Overretsdommens Betydning som Præjudikat og det, at Overretsdommene blive kjendte som saadanne, og at de blive tilgængelige som saadanne, men det seer jeg ikke, bringes tilveie gjennem dette Forslag.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal med Hensyn til det, som blev bemærket af den ærede sidste Taler, erkjende, at der ganske vist ikke kan være Tale om at opnaa noget Stort derved, men det er jo ogsaa for Meget at forlange, at man skulde kunne opnaa noget Stort for 700 Kr. om Aaret. Diemedet med Foranstaltningen er jo imidlertid ogsaa kun at indødfomme et Ønske, som er fremsat fra flere Underdommers Side, og det er altsaa egentlig kun Diemedet at forskaffe disse Mænd den Behagelighed at blive underrettede om, hvilket Udfald de af dem i første

Instants paadømte Sager have faaet ved den overordnede Instants, Noget, som jo virkelig kan have en vis Interesse for de Paagjældende ogsaa ud over det rent Juridiske. Det er jo ikke unaturligt, at en Mand kan have Lyst til at vide, hvor vidt og i hvilket Omfang hans Anskuelse er gaaet igjennem ved Overretten. Derfor man skulde gaa videre, nemlig til at lade alle Overretsdomme trykke eller paa anden Maade bringe dem til almindelig Kundskab og saaledes altsaa ogsaa til samtlige Underdommers Kundskab, saa vilde der jo ganske vist blive Spørgsmaal om den betydelige større Pengesudgift; men jeg tror ikke, der er nogen egentlig Grund dertil, idet jo nemlig det private juridiske Ugeskrift, „Ugeskrift for Retsvesen“, vistnok meddeler saa godt som alle de Domme, der have Interesse som Præjudikat for en videre Kreds og for Andre end dem, der have afgjort Sagen. Altsaa, det i Stedet for denne private Foranstaltning at sætte en offentlig Foranstaltning, som gik ud paa paa Statens Befordring at tilveiebringe en trykt Samling af alle de Overretsdomme, der affiges ved de to Overretter, vilde vistnok være en Foranstaltning, som vilde blive temmelig kostbar i Forhold til det, som vilde vindes ved den, sammenlignet med den nu bestaaende Tilstand; men forresten skal jeg gjerne allerede paa dette Punkt tilføie, at jeg naturligvis ikke har overveiet dette Spørgsmaal saaledes — dertil har der ingen Opfordring været —, at jeg kan udtale nogen bestemt Mening om, hvad det omtrent kan koste at indføre en saadan Foranstaltning. At den naturligvis vilde kunne gavne mere end det, som her er foreslaaet, skal jeg ikke bestride. Jeg gaar altsaa ud fra, at det lille Vindringsforslag, som her er stillet, ikke prætenderer at være noget Stort eller at have nogen vidtgaaende Virkning, men kun gaar ud paa at opfylde et Ønske, som fra flere Sider blandt Retsbetjentene er blevet fremsat om, at de Mænd, som have afgjort Sagen i første Instants, ogsaa siden maa faae Underretning om, hvilken Stjæbne Sagen har faaet i den overordnede Instants, Noget, som det undertiden ikke skal have været saa let for Retsbetjentene at efterspore ad privat Vej, navnlig i de Jurisdiktioner, hvor der er Meget at bestille og mange Domme at affige. Jeg ser derfor ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved at stemme for det foreliggende Vindringsforslag; vist er det i alt Fald, at nogensomhelst Skade kan der ikke afstedkommes derved.

Veth: Jeg er overbevist om, at den høitæredede Justitsminister ikke har misforstaaet mine Ytringer derhen, at de skulde indeholde en Opfordring til Ministeren om at træffe Foranstaltning til at lade Overretsdommene blive mere tilgængelige, end de nu ere. Det var ikke min Mening at rette en saadan Opfordring til den høit-